

‘Ο Β’. Τί γριά εἶν’ ἀφτή;
 ‘Ο Δ’. (σηκώνεται). Φέρετε τῇ λοιπὸν γλήγορα.
 (μπιάνει καὶ ὁ Β’.)

‘Ο Β’. Τὸ διατάξα. (ὁ ἀξιωματικὸς βγαίνει).
 ‘Ο Α’. (πρὸ φίλο). ‘Ε, σὺ...κουνήσου κ’ ἐσὺ λίγο.
 ‘Εμπα μέσα νὰ εἰδοποιήσεις τὸ βεζίρη ἐσὺ...
 ‘Ο ΦΙΛΟΣ μπιάνει στὴν ἄλλη κάμερα).
 ‘Ο Γ’. (κοιτάζοντάς τον). Τὸ φόρωμα νὰ μὴ
 λείπει.

‘Ο Δ’. Δὲν τὰ καταλαβαίνω ἀφτά, ἀδερφέ.
 ‘Ο Β’. Καὶ σὲ τέτιες ὥρες ἀκόμα ἢ προτίμηση
 νὰ μὴ λείπει.

‘Ο Α’. Τί νὰ κάμει κανεῖς, κι ἀπό.... (μπιάνει ὁ
 Βεζίρης μὲ τὸ φίλο).

‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ. Τί τρέχει;
 ‘Ο Β’. Μιὰ γριὰ ζητάει νὰ σὲ ἴδῃ. Ξέρεи, λέει,
 τὸ γιαντρίκὸ ποὺ θὰ κάμει καλὰ τὸ βασιλιά.

‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ. Ποῦναι τῇ;
 ‘Ο Δ’. Θὰν τῇ φέρεи ὁ ἀξιωματικὸς. Εἶναι κάτου.
 ‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ. Γρήγορα, γλήγορα λοιπὸν ..(ὅλοι
 πᾶνε ποιοὺς πρῶτος νὰ βγῇ ὁ Β’. προλαβαίνει).

‘Ο Γ’. (μὲ σημεῖδια ἀπογνωστικά). Πῶς εἶναι
 τόρα, ἐξοχώτατε;

‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ. Φρίκη!...φρίκη!.... Τὸν πνίγει ἡ
 ἀσφυξία (κλαίει ἀληθινά). Παιδάκι μου, ἀφέντη μου...

‘Ο Β’. (μπιάνοντας). ‘Ερχεται (μπιάνει ἡ γριὰ
 κι ὁ ἀξιωματικὸς φαίνεται ὡς τὴν πόρτα ποὺ τὴν ὀ-
 δηγεῖ).

‘Η ΓΡΙΑ. Προσκυνῶ σας.
 ‘Ο ΦΙΛΟΣ (ἄξιωμα). ‘Η μάγισσα!...
 ΟΛΟΙ. ‘Η μάγισσα! ;...

‘Η ΓΡΙΑ. Ποιὸς εἶναι; (βλέποντας τὸ φίλο). ‘Η
 ἀφεντιά του; Εἶμαι ἡ μάγισσα; καὶ τί κακὸ εἶδε ἀπὸ
 τῇ μάγισσα; ‘Αν βρίσκεται ἐκεῖ ἡ μάγισσα δὲν τὸν
 ἀφησε;

‘Ο ΦΙΛΟΣ. ‘Η μάγισσα τοῦ ‘Αρχιγανου!...
 ‘Η ΓΡΙΑ. Βεζίρη μου· ὁ ‘Αρχιγανος καὶ πάλε
 θὰν τὸ σώσει τὸ βασιλόπουλο, ὅπως ἔσωσε καὶ μένα.

ΟΛΟΙ. ‘Ο ‘Αρχιγανος;
 ‘Η ΓΡΙΑ. Νάισκε! νάισκε...

‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ (ποὺ συνῆρθε) ‘Αφτὸ ἤρθε νὰ μᾶς
 πεῖς, γριὰ; ἀφτὸ εἶναι τὸ γιαντρίκὸ σου;... (ἀγριεμένα
 κομᾷτι).

(‘Ακολουθεῖ)

ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

‘Οσοι δὲ βροῦν δημόσια θέση ἢ ὑπαλληλία σὲ τράπεζα
 ἢ σ’ ἐφημερίδα ἐργασία πρόχειρη. ὅσοι δὲν εὐχαριστοῦν-
 ται μὲ τὴ δύσκολη καθημερινὴ δουλειά, φεύγουν στὴν ‘Α-
 μερικὴ ὅπου τρέχει τὸ χρυσάφι στοὺς δρόμους! ‘Η τυχερὴ
 ἐργασία καὶ τὸ εὐκόλο κέρδος στὴν ‘Αμερικὴ βρίσκονται
 γιατί οἱ ‘Ελληνες δὲν πρέπει νὰ κοπιᾶζουν καὶ πάρα πο-
 λύ, εἶναι πολὺτιμα ὄντια.

ΙΔΑΣ

ΕΝΑ ΜΑΓΪΗΜΑ

‘Εχω ἓνα μικρὸ ἐξάδερφο· εἶναι δὲν εἶναι δυό-
 μισι-τρίω χρονῶ. Δὲν εἶναι καθόλου «χαριτωμένο ἀγ-
 γελοῦδι»· ἀπεναντίας μάλιστα φαίνεται πὺς θὰ γί-
 νει ἓνας μάγκας πρώτης. Τὰ μάβρα του μάτια εἶναι
 γεμάτα πονηριά· κι ὅταν κανέναν ξένος τοῦ μιλήσει
 μπροστά μας, ἀφίνει τὴ σεραπεῖδα του κατὰ μέρος
 καὶ τοῦ ρίχνει κάτι ματιές, χωρὶς ὅμως νὰ γυρίσει καὶ
 τὸ κεφάλι, στραβὰ-στραβὰ μὲ τὴν κόχη τοῦ μυιοῦ,
 σὰ νὰ θέλει νὰ τὸν ζυγίσει, νὰ καταλάβει τί λογῆς
 εἶναι ἀφτός, σὰ νὰ λέγει μέσα του: «Νὰ τὸν κάνω
 φίλο, ἢ ἄραγε καλύτερα θάιναι νὰ μπήξω τίς φω-
 νές;» — Τὸν λένε ‘Αριστόδημο· μ’ ἂν τὸν ρωτήσεις
 πὺς τὸν λένε, «Τσόγγιμε» ἀπαντᾷ. ‘Ο ἄθρωπος ξέ-
 ρει μονάχα τὴν Κλητικὴ, ποὺ τὸν φωνάζουνε «‘Αρι-
 στόδημε», μὰ πολλὲς φορὲς σοῦ κάνει καὶ τὴν ‘Ονο-
 μαστικὴ: «Πιὸς τῶκανε ἀφτό;» — ‘Ο Τσόγγιμε»,
 ὅπως ὅταν μὲ δεῖ φωνάζει: «Κόμι» («ἀκόμα», σὰ
 νὰ λέμε, γλήγορα), ἔρχεται ὁ Πόρος· ἀκοῖνε ποὺ μὲ
 φωνάζουν «Φλῶρε», σκημματίζει λοιπὸν ἀφτός ἀμέ-
 σως τὴν ὀνομαστικὴ καὶ καθὼς δὲ μπορεῖ νὰ πεῖ Φί-
 δός του «Πόρε» καὶ «Πόρες».

Καθὼς εἶμαι δάσκαλος μ’ ἀρέσουν τὰ παιδιὰ καὶ
 μ’ ἐνδιαφέρο παρκακολοῦθῶ τὴ σιγανὴν πρόοδο ποὺ
 κάνουν οἱ πιδ μικροὶ στὴ γλώσσῃ τους καὶ οἱ μεγα-
 λούτσικοι στὰ ἐγγλέζικα ποὺ τοὺς μαθαίνω — Τὸν εἶ-
 χα λοιπὸν τὸ φιλαράκο μου προχτὲς στὴν ἀγκυλιά μου
 καὶ χαῖδεβόμυσταν. Πότε τοῦ ἔστριβα τ’ ἀφτί, πότε
 μοῦ τραβοῦσε τὸ μουστίκι. Μὲ μπάτσιζε κείνος μὲ τὸ
 χεράκι του ἔτσι στὰ χωρατὰ, τὸν γαργάλεβα γὼ στὴν
 κοιλίτσα του ποὺ εἶναι φονισκωτὴ καὶ ξερὴ σὰν μι-
 κρὸ ταμποῦρο (ὁ ἐρίφης ποτὲ δὲν τὴν ἀφίνει ἄδειν),
 καὶ δός του γέλοια καὶ κλωτσιές — Τὸν ρωτοῦσα:
 «Καλὸς ἐν ὁ Τσόγγιμε;» ἡ ἀπάντησι «Καλένsh»,
 «Καλὴ ἐν ἡ μητέρα;» «Καλή». «‘Ησυχος ἐν ὁ Κῶ-
 τσος;» «‘Ησυχensh». Τὸν ρωτῶ «‘Η ‘Ελενίτσα;»
 Χωρὶς νὰ πολυσυλλογιστῶ, σὰ νὰ εἶχε βαρεθεῖ ἀφτὴ
 τὴν ἀνάρτησι «‘Ησυχensh» μοῦ λέγει, χωρὶς ἄλλο
 ξέροντας πὺς τὸ «ἡσυχος» εἶναι «τριγενὲς καὶ δικα-
 τήλητον!» — ‘Εξυφνα μιὰ ἰδέα μοῖσχεται. Σὰ δά-
 σκαλος ποὺ εἶμαι, εἶπα «‘Ας τοῦ κάνω καὶ λίγη
 γραμματικὴ νὰ δοῦμε τί ξέρεи ὁ μάγκας». Τὸν γαρ-
 γάλεβῶ λοιπὸν πάλι στὴν κοιλίτσα του γιὰ νὰ τὸν
 φέρω στὰ κέφια, τοῦ δίνω καὶ μιὰ ψυχὰ ἀμύγδαλο
 ποὺ μοῦ βρίσκονταν στὴν τσέπη, καὶ ξαναρχίζω τὸ διά-
 λογο, στὴν ἀρχὴ ἀργά. «Καλὸς ὁ Τσόγγιμε;» «Κα-
 λένsh», «ὁ Κῶτσος;» «Καλένsh», «ὁ Δημητρός;»
 «‘Ατshalensh» (ἀτάσθαλος!), «ἡ μητέρα;» «Καλή».
 ‘Υστερα γληγορότερα ἀνακατέβοντας τὰ ἀρσενικὰ ὀ-